

Oční víčka se žlutými granulomy a kašel – periokulární xantogranulom dospělých spojený s astmatem – editorial

L. Plank

Ústav patologickej anatómie a Konzultačné centrum bioptickej diagnostiky ochorení krvotvorby Jesseniovej lekárskej fakulty UK a UN Martin, Slovenská republika, prednosta prof. MUDr. Lukáš Plank, CSc.

Adam Z et al. Oční víčka se žlutými granulomy a kašel – periokulární xantogranulom dospělých spojený s astmatem. Popis případu a přehled literatury. Vnitř Lék 2012; 58(5): 365–377.

Pokrok súčasnej modernej medicíny, ktorého sme svedkami v posledných rokoch, sa opiera o niekedy až neuveriteľné kvantum nových poznatkov a objavov z rôznych segmentov medicínskeho chápania. Tieto zmeny prinášajú nové šance a možnosti pre zlepšenie diagnostiky mnohých ochorení a liečby, a tým aj osudu a kvality života postihnutých pacientov. Súčasne však sťažujú orientáciu v mnohých oblastiach zriedkavých a vzácnych ochorení, a vyžadujú si otvorene priznať nevyhnutnosť potreby špecializácie odborníkov jednotlivých diagnostických a klinických odborov.

Ochorenia krvotvorného a lymfatického systému, či už nádorové alebo nenádorové, vždy patrili k lídrom rozvoja medicínskeho poznania, a to nielen pre ľahkú dostupnosť buniek týchto systémov pre príslušné vedecké a odborné analýzy. Moderná hematológia a hematoolológia patrí k najpokrokovejším súčasťami modernej medicíny, pričom v nej nastali – napr. už len z pohľadu uplynulých necelých 11 rokov 3. milénia – zásadné zmeny

v klasifikácii, diagnostike a liečbe jednotlivých ochorení.

V medicíne, a rovnako aj v hematológii, hematoolológii a aj hematopatológii, možno rozlišovať „veľké“ a „atraktívne“ diagnózy častých ochorení a „malé“ diagnózy vzácnych až zriedkavých ochorení, ktoré sú pomerne neznáme, a preto niekedy nesprávne zhodnotené. Nález periokulárnej lézie typu „xantómu“ či „xantelazmy“ je neraz taký banálny, že býva podceňovaný tak samotným pacientom, ako aj jeho lekárom, nehovoriac už o patológovi, ktorý túto léziu môže dostať na histologické zhodnotenie. U časti pacientov, ako na to poukazuje aj publikácia kolektívu autorov pod vedením prof. Adama, je táto zdanlivo banálna lézia súčasťou zložitejších procesov. Potom má nielen lokálny, ale aj systémový charakter, môže sa objaviť aj v iných kožných a podkožných lokalizáciách a môže spôsobiť rôzne komplikácie a prejavy aj v iných orgánových systémoch, so závažným dopadom na kvalitu života, prípadne môže až ohroziť život pacienta.

Problematika histiocytóz iných než Langerhansovho typu je nesmierne zložitá, klasifikácia týchto ochorení je nedokonalá nielen v rámci inak veľmi dôslednej klasifikácie nádorov hemopoetického a lymfatického systému podľa SZO (2008), ale rovnako aj v rámci klasifikácií medzinárodných histiocytových spoločností. Je dobré, že v česko-slovenskej medicíne je špičkové pracovisko, ktoré sa systematicky venuje tejto problematike a ktoré nám ukázalo, že správna diagnostika a klasifikácia týchto ochorení je nielen v prospech pacienta, ale že je aj krásna a medicínsky atraktívna. Stále platí to okrídlené: zlá diagnóza je zlá diagnóza, ale existujú rôzne stupne „dobrej diagnózy“.

Verím, že predložená publikácia je viac než dobrým základom pochopenia zložitosti a významnosti diskutovanej problematiky a dobrým základom pre našu budúcu klinickú prax.

prof. MUDr. Lukáš Plank, CSc.
www.uniba.sk
e-mail: plank@jfm.uniba.sk

Doručeno do redakce: 3. 10. 2011